

РЕШЕНИЕ

№ 188

гр. Варна, 02.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Милен П. Славов

Членове: Мария Кр. Маринова
Диана Д. Митева

при участието на секретаря Виолета Т. Неделчева
като разгледа докладваното от Милен П. Славов Въззивно гражданско дело
№ 20223000500341 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано след като с решение № 73/13.07.22г. по гр.д. № 3136/21г. на ВКС, I г.о. е било отменено решение № 260061/08.12.20г., постановено по в.гр.д. № 305/20г. на ВАпС и делото е било върнато за ново разглеждане от друг състав на съда. В решението на ВКС е посочено, че при новото разглеждане на делото въззивният състав следва: да определи правата на ищите въз основа на протокола от 26.03.1948г. по ч.гр.д. № 157/1930г. като евентуално изслуша и вещо лице и съобрази възникналите наследствени правоприемства въз основа на представените удостоверения за наследници; да съобрази и молба вх. № 3343/31.01.18г. на ищите за изменение на иска и представените с нея нотариални актове като даде възможност на ищите да заявят дали поддържат тази молба; да се произнесе по правоизключващото възражение на ответника Г. Д. за придобиване на собствеността по давност върху 60 кв.м. ид.ч. от процесния поземлен имот.

Въззивното производство е образувано въз основа на подадената въззивна жалба от Г. К. Г., Е. К. Г. и П. Н. Г. (*въззивното производство, образувано и въз основа на въззивна жалба на Л. В. П., е било прекратено с влязло в сила определение № 260028/29.09.20г. по в.гр.д. № 305/20г. на ВАпС*) против решение № 420/13.03.20г. по гр.д. № 2297/17г. на ВОС, с което са

отхвърлени исковете на въззивниците против Г. А. Д. с правно основание чл.124, ал. 1 от ГПК, с които се иска съдът да признае за установено в отношенията между страните, че ищците са собственици на идеални части от поземлен имот с идентификатор 10135.1504.196 по КKKP на гр. Варна, находящ се в гр. Варна, бул. „Мария Луиза“, № 31, с площ от 602 кв. м., при граници: ПИ 10135.1504.194; ПИ 10135.1504.207; ПИ 10135.1504.198; ПИ 10135.1504.195 и ПИ 10135.1504.193, както следва: Г. К. Г. е собственик на 123/600 идеални части от поземления имот; Е. К. Г. е собственик на 123/600 идеални части от поземления имот и П. Н. Г. е собственик на 50/600 идеални части от поземления имот; и ищците са осъдени да заплатят на ответника направените по делото разноски в размер на 2 814 лева. Във въззивната жалба е изложено, че решението е неправилно, като необосновано и постановено в противоречие с материалноправните разпоредби и процесуалните правила. Поддържа се, че протоколът от 26.03.1948г., с който е извършена проверка на операциите на АД „К. Г.“ е единственият официален документ, който по изчерпателен начин посочва разпределението на акциите на капитала между отделните акционери, а самото дружество е било прекратено на 14.02.1948г. с издаването на определението на Варненския областен съд по ч.гр.д. № 157/30г., с което съдът е приел, че дружеството е надлежно прекратено и следва откриването на производство по ликвидация като именно за целта е била назначена проверката на търговските му операции. Евентуално се поддържа, че дружеството е било прекратено на 28.12.1951г. – с изтичането на 3-месечния срок от влизането в сила на Указ № 490 за отменяване на Търговския закон и на Закона за дружества с ограничена отговорност, обн. в Известия, бр. 78 от 28.09.1951г., но и в този случай следва да се съобрази протокола от 26.03.1948г., за да се определят акционерите и разпределението на акциите между тях към момента на прекратяване на дружеството. Освен това въззивниците се позовават и на КНА № 130/16.05.13г. на нотариус П. С., рег. № 335, гр. Варна, с който те са признати за собственици. Сочат, че са наследници на акционерите на прекратеното АД, от което е отчужден процесният ПИ и са налице предпоставките на чл. 3, ал. 2 от ЗВСОНИ и поради това се легитимират като собственици на имота. Оспорено е и евентуално релевираното от ответника възражение за придобиването на 60 кв.м. ид.ч. от процесния поземлен имот въз основа на давностно владение, осъществено през периода от 1997г. до настоящия момент, като са изложени подробни съображения. Претендира се отмяна на обжалваното решение и уважаване на предявените искове.

В предвидения срок е депозиран отговор на въззивната жалба от насрещната страна Г. А. Д., с който същата е оспорена като неоснователна. Поддържа се, че по делото не е установено нито момента на прекратяване на АД „К. Г.“, нито че наследодателите на ищците са били акционери в същото към момента на прекратяването му, което е пречка за реституция по см. на чл. 3, ал. 2 от ЗВСОНИ. Изложени са подробни съображения, основани на анализ на писмените доказателства по делото, съставляващи част от ч.гр.д. №

157/1930г. Поддържа се и релевираното в условията на евентуалност възражение за придобиването на 60 кв.м. ид.ч. от процесния поземлен имот (съгласно заявеното от ответника, а съгласно СТЕ – 73 кв.м.) въз основа на придобивна давност за периода от 1997г. до подаване на отговора на исковата молба. Претендира се потвърждаване на обжалваното решение.

Въз основа на подадената от ищите пред първата инстанция молба с вх. № 3343/31.01.18г. и съобразно направените от страните пред настоящата инстанция изявления, съдът с протоколно определение от 16.11.22г. е допуснал заместването на ищеца П. Н. Г. от ищите Г. К. Г. и Е. К. Г. до обема на придобитите в течение на производството права на заместената страна, освободил е ищеца П. Н. Г. и е прекратил производството по отношение на същия, на осн. чл. 226, ал. 2, вр. чл. 222 от ГПК.

В с.з. страните поддържат становищата си, изразени във въззивната жалба и в отговора на същата чрез своите процесуални представители.

В депозираните писмени бележки въззиваемият чрез процесуалния си представител поддържа тезата, че след като ВКС е приел, че акционерното дружество е било прекратено на 28.12.1951г., то документите, съставени най-близко до тази дата и съдържащи информация за акционерите на дружеството, са протокол от ОС на акционерите от 22.05.1950г. и списъка на предоставените акции на това общо събрание. Съобразно посочения брой на акциите към тази дата наследодателите на ищите Г.и (Г. К. Г. и Д. К. Г.) са притежавали общо 180 акции. Освен това е било отбелязано в протокола, че има направено завещание от К. Г., с което той се е разпоредил с акциите си, чието съдържание не е известно. Отделно от това пък в протокола от 26.03.1948г. са описани установените акционери към 1940г. (съобразно списъка на депозираните акции на извънредното ОС на акционерите, проведено на 26.10.40г.), при което наследодателите на настоящите ищци (К. Г. и Г. К. Г.) са притежавали само 90 акции. Поради това ищите не се легитимират като собственици на процесния имот в претендираните обеми от съсобствеността. Развити са подробни съображения за основателност на релевираното пред първата инстанция в условията на евентуалност възражение за придобиването на 60 кв.м. ид.ч. от процесния поземлен имот от ответника въз основа на придобивна давност за периода от 1997г. до 2017г. (чрез осъществявано непрекъснато и необезпокоявано владение чрез баща му до 2012г., а след това чрез трети лица-наематели), а според вещото лице – 73 кв.м. Поради това се претендира евентуалното отхвърляне на предявените искове за обема от права, придобити от ответника – 73/602 ид. ч. от процесния поземлен имот.

За да се произнесе настоящият състав на съда съобрази следното от фактическа и правна страна:

По предмета на предявените искове.

С подадената на **30.10.17г.** искова молба ищите Г. К. Г., Е. К. Г. и П. Н.

Г. са твърдели, че са съсобственици на поземлен имот с идентификатор 10135.1504.196 по КККР на гр. Варна, находящ се в гр. Варна, бул. „Мария Луиза“, № 31, с площ от 602 кв. м., при граници: ПИ 10135.1504.194; ПИ 10135.1504.207; ПИ 10135.1504.198; ПИ 10135.1504.195 и ПИ 10135.1504.193, който са го придобили на осн. чл. 1, ал. 1, вр. чл. 3, ал. 2 от ЗВСОНИ в качеството си на наследници на бившите акционери в прекратеното АД „К. Г.“. Последното е закупило описания имот с НА № 140 през 1933г. на нотариус при Варненския окръжен съд. По-късно с решение от 22.07.1948г. по преписка № 2245/1948г. на комисията по чл. 11 от ЗОЕГПНС и допълнително решение от 20.06.1950 г., процесният имот, ведно с изградената в него триетажна масивна къща и стопанска постройка – паянтов навес, са били отчуждени, за което е бил съставен АДС № 1119/17.01.1951г. Прекратяването на акционерното дружество е станало чрез ликвидация като разпределението на акционерите е съобразно протокол от 26.03.1948 г. за резултатите от експертизата на вещите лица за проверка на операциите на дружеството, назначена с определение от 14.02.1948 от Варненски областен съд, а именно: К. Г. Б. – 80 акции с №№ 1-50 и 251-280; Г. К. Г. - 146 акции с №№ 101-150 и 155-164 и 185-300, като приживе е придобил и горните 80 акции от баща си К. Г. Б.; Г. Н. Т. - 50 акции с №№ 51-100, като 20 акции с №№ 81-100 са били отписани и записани на името на съпруга ѝ Н. П. Т.; Д. С. Н. - 20 акции с №№ 165-184; С. Г. – 2 акции с №№ 153-154 и В. В. М. – 2 акции с №№ 151-152. Тъй като ищците Г. и Е. Г.и (заедно с Л. В. П.) са наследници на бившия акционер Г. К. Г., ищецът П. Н. Г. (заедно със сестра си И. Н. Г.- П.) е наследник на бившите акционери Г. и Н. Т., а тримата ищци са наследници и на бившия акционер Д. С. Н., то се поддържа, че ищците Г. К. Г. и Е. К. Г. понастоящем и въз основа на наследяване от бившите акционери на прекратеното акционерно дружество са собственици на по 123/600 ид.ч. от процесния ПИ, а П. Н. Г. е собственик на 50/600 ид.ч. от същия. За тези си права ищците са се снабдили с КНА № 130/16.05.2013г. по описа на П. С. – нотариус с рег. № 335 на НК, с район на действие – съдебния район на РС-Варна. Правният си интерес от предявяване на установителен иск за установяване на тези си права върху поземления имот спрямо ответника Г. А. Д. (след като по отношение на масивната триетажна жилищна сграда те са защитили правата си по реда на чл. 7 от ЗВСОНИ) извличат от предприетото им оспорване от ответника в рамките на воденото между страните друго дело (гр.д. № 2223/14г. на ВОС) относно изградената в поземления имот нова масивна едноетажна сграда с идентификатор 10135.1504.196.5. С молба с вх. № 3343/31.01.18г. ищците са посочили, че на 01.12.17г. (след завеждането на иска) ищецът П. Н. Г. и сестра му И. Н. Г.-П. са продали на ищците Г. К. Г. и Е. К. Г. собствените си общо 120.40 кв.м. ид.ч. от процесния ПИ, поради което и понастоящем се легитимират като собственици на по 178.60 кв.м. ид.ч. от процесния имот. Поради това двамата ищци предявяват исковете си за защита на актуалния обем от притежаваните права – всеки с по 178.60 кв.м. ид.ч. от процесния ПИ, целият с площ от 602

кв.м.

В подадения от ответника отговор на исковата молба предявените положителни установителни искове за собствеността върху описания ПИ са сметени за недопустими - поради преклудирание на възможността същите ищци да предявят инцидентен установителен иск за установяване на правото си на собственост върху ПИ в рамките на воденото срещу ответника и съпругата му гр.д. № 176/14г. на ВРС (приключило с влязло в сила решение за отхвърляне на иска им по чл. 108 от ЗС по отношение на изградената в поземления имот нова масивна едноетажна сграда с идентификатор 10135.1504.196.5, основан на твърдението за придобиването му по приращение на осн. чл. 92 от ЗС, предвид придобиването на поземления имот по наследствено правоприемство и реституция по ЗВСВОНИ – *заверени копия от актовете на трите инстанции по това дело са представени на л. 274-302*) и воденото само срещу настоящия ответник гр.д. № 2223/14г. на ВОС (по иск с правно основание чл. 109 от ЗС за премахване на изградената в поземления имот нова масивна едноетажна сграда с идентификатор 10135.1504.196.5, по което ищите се легитимират като собственици на процесната постройка въз основа на приращение – *цялото дело е приложено като доказателство към настоящото дело*). Евентуално е поддържано, че исковете са неоснователни, тъй като процесният ПИ не е бил придобит от ищите по наследствено правоприемство и реституция, респ. ищите не са законни наследници на бивши акционери на АД „К. Г.“, които да са били такива към момента на прекратяване на дружеството. Именно последният момент не е бил установен, тъй като от определение на Сталински окръжен съд от 03.05.1952 г. се разбира, че дружеството не е било прекратено, а е в процедура на назначаване на нов ликвидатор. Релевирано е възражение в условията на евентуалност, че ответникът е придобил по давност правото на собственост върху 60 кв.м. ид.ч. от процесния ПИ чрез осъществяване на непрекъснато и необезпокоявано владение от 1997г. до подаване на отговора на исковата молба, тъй като в този период трети лица и бащата на ответника са ползвали както собствената си сграда, която понастоящем е с идентификатор 10135.1504.196.5, така и дворното място пред същата сграда. В с.з. на 30.10.19г. ответникът е уточнил, че владението е било осъществявано върху реална част от дворното място, обхващаща зоната пред собствената му постройка с идентификатор 10135.1504.196.5 – по ширината на същата напред до половината от разстоянието до отсрещната ограда. В тази връзка се поддържа, че тъй като придобиването на реални части от УПИ е недопустимо по ЗУТ, то правото върху реалната част се е конвертирало в право на собственост върху 60 кв.м. идеална част от същия имот.

С молба от 31.10.19г. ищите чрез процесуалния си представител са оспорили възражението на ответника за придобиването по давност за посочения период на 60 кв.м. ид.ч. от процесния ПИ, тъй като се поддържа, че никога и по никакъв начин ответникът Г. Д. не е манифестирал пред ищите като владеещи собственици на дворното място, намерението си да

свои идеална част от поземления имот. Сочи се, че той винаги се е позовавал на правата си на собственик на постройката в двора на ишците, която е с идентификатор 10135.1504.196.5 по КKKP на гр. Варна, които права са му осигурявали възможността да ползва и земята, доколкото е необходимо съобразно нормата на чл. 64 от ЗС. Оспорени са били всички елементи на фактическия състав на придобивната давност, на която се позовава ответника.

От горното следва да се приеме, че предявените *първоначални* иски са за установяване по отношение на ответника, че ишците Г.и са собственици всеки на по 123/600 ид.ч., а ищецът Г. на 50/600 ид.ч. от процесния ПИ, целият с площ от 602 кв.м., представляващ поземлен имот с идентификатор 10135.1504.196 по КKKP на гр. Варна, находящ се в гр. Варна, бул. „Мария Луиза“, № 31 при посочени граници, придобити чрез реституция по реда на чл. 1, вр. чл. 3, ал. 2 от ЗВСОНИ и наследствено правоприемство от бившите акционери на прекратеното АД „К. Г.“, от което процесният имот е бил отчужден. След допуснатото с протоколно определение от 16.11.22г. заместване на ищеца П. Н. Г. от ишците Г. К. Г. и Е. К. Г. **до обема на придобитите в течение на производството права на заместената страна** на осн. чл. 226, ал. 2, вр. чл. 222 от ГПК, предмет на исковите на всеки от ишците Г.и са освен първоначалния обем от права, придобити на посоченото придобивно основание, но и обема от права, които са предмет на иска на П. Г. (или **всеки на по още 25/600 ид.ч. от процесния поземлен имот**), придобити в хода на производството чрез договора за покупка от 01.12.17г.

В тази връзка следва да се посочи, че позоваването от ишците Г.и в молбата от 31.01.18г. на придобити след завеждане на исковата молба права и от неучастващ в делото правен субект (И. Н.а Г.-П.) и отправяне на искане въз основа на този факт, представлява предприето недопустимо едновременно изменение на основание и петитум, поради което и предмет на делото не съставляват тези 60.20 кв.м. ид.ч. от процесния имот

Въпросът за допустимостта на исковите поради наличието на правен интерес е решен с определение № 143/05.03.19г. по в.ч.гр.д. № 108/19г. на ВАпС, с което е било отменено определение № 1062/02.05.18г. на първоинстанционния съд, с което делото е било прекратено, като настоящият състав на съда препраща изцяло към изложените от въззивния съд съображения в тази насока, поради което няма да се спира отделно на така релевираното възражение на ответника в отговора на исковата молба.

По установените по делото факти:

Съобразно посоченото в отменителното решение на ВКС от 13.07.22г. по гр.д. № 3136/21г., I г.о., по иск за собственост, основан на реституция по чл. 3, ал. 2 ЗВСОНИ, наследниците на член/съдружник в дружество следва да докажат принадлежността на правото на собственост върху имота, предмет на иска преди одържавяването и обема от права, които техният наследодател е притежавал като член или съдружник в това юридическо лице към момента на отчуждаването. Поради изминалия значителен период от време от

отчуждаването на имота до влизане в сила на ЗВСОНИ част от документите, съставени към момента на одържавяването е възможно да са били унищожени или изгубени и претендиращите правото на собственост лица, въпреки положените от тях усилия, да не успеят да докажат правата на своите наследодатели към релевантния момент – прекратяване на съответното юридическо лице. В тази хипотеза, ако по делото е установено по несъмнен начин, че наследодателят е притежавал качеството „член“ или „съдружник“ в юридическото лице, от което имотът е бил отнет, тяхното право на собственост, което възниква по силата на ЗВСОНИ с влизането му в сила, не може да бъде отречено. Съдът следва да определи правата въз основа на съхранените в Държавен архив документи като в този случай доказването може да бъде и косвено, а ако и това е невъзможно, обемът на правата следва да се определи въз основа на общите правила на гражданското и търговско право.

Видно от НА № 140, т.V, рег. № 4190, дело № 945/26.05.1933 год., на нотариус при Варненски окръжен съд, че К. Г. Б. е продал на АД „К. Г.“ правото на собственост върху празно място в гр.Варна, II – участък, състоящо се от 612.64 кв.м., при съсед: д-р Ал. Х., С. и бул. „Мария Луиза“, върху което според удостоверението на Варненското Градско Общинско управление от 17.10.1924г. под № 26.163 има построена къща, при съсед: Арх. М. Ю., С. Р., наследниците на Д. К. и бул. „Мария Луиза“, за сумата от 300 000 лв., платени напълно и в брой.

С решение от **22.07.1948 год.** по преписка вх. № 2245/1948г. на комисията по чл. 11 ЗОЕГПНС са отчуждени в полза на държавата принадлежащите на АД „К. Г.“ недвижими имоти: цялата сграда, състояща се от три етажа на ул. „Димитър Благоев“, № 10, гр. Варна, както и цялото дворно място. С допълнително решение от 20.06.1950г. на същата комисия е определено обезщетение в размер на 3 450 000 лв., което да се изплати в облигации (л. 5-7).

За имотите, предмет на горното решение (цялото застроено и незастроено място с площ от 605 кв.м., съставляващо парцел III от кв. 20 по плана на гр.Сталин, ведно с масивната триетажна сграда на ул. „Димитър Благоев“, № 10, застроена на 225 кв.м., и паянтов навес в двора, застроен на 28 кв.м. и с трайните посадения – 4 асми, 2 сливи, 1 круша, 1 праскова, 1 дюля и 1 ябълка) е издаден акт за държавна собственост № 00876/17.01.1951 год. (л. 37-38).

Видно от представения от ответника договор за продажба на държавен жилищен имот от 01.04.1969г., че държавата чрез председателя на ИК на ГНС-Варна е продала на А. Г. Д. и С. И. Д. имот, находящ се в гр. Варна, ул. „Д. Благоев“, № 31-А, находящ се на етаж 1, ап. 1 с площ от 74.74 кв.м. и състоящ се от две стаи, хол, тераса, антре, 3 изби и тоалет. С НА № 134, т. I, дело № 232/21.01.1992г. на ВН е оформен договор за дарение, с който А. и С. Д. са дарили на сина си Г. А. Д. горния имот(л. 312-315).

Видно от представеното на л. 303-310 решение № 1005/2.09.2006г. по гр.д. № 2727/05г. на ВКС, IV Б ГО, че е прието за установено по отношение на родителите на ответника Г. Д. – А. Г. Д. и С. И. Д.а възстановяването на собствеността на К. Г. Г., В. М. П., Л. В. П., А. Н. Г., Д. В. П. и Г. Ж. Г. върху недвижим имот, представляващ жилище от хол и тераса на първия етаж и три избени помещения от триетажната жилищна сграда на бул. „Мария Луиза“, № 31а в гр. Варна, със съответните ид.ч. на сградата и от правото на строеж, по реда на чл. 7 от ЗВСОНИ, поради нищожност на договора за покупко-продажба от 01.04.1969г. – неподписването му от председателя на ИК на ГНС-Варна, и ответниците са осъдени да предадат на ищците владението върху този имот. Със същото решение са отхвърлени исквете на ищците против наследодателите на ответника по чл. 7 ЗВСОНИ и чл. 108 от ЗС за собствеността и владението на недвижим имот, представляващ самостоятелна масивна жилищна сграда, състояща се от антре, 2 стаи и тоалет, намираща се в дъното на дворното място.

От представените от ищците удостоверения за наследници (л. 41-59) се установява, че К. Г. Б., р. на 26.01.1860г. е починал на 26.11.47г. като негови наследници по закон са децата му: Г. К. Г. (р. на 13.04.1883г. и починал на 17.08.1953г.), Г. К. Т. (р. на 17.08.1890г. и починала на 21.04.1977г.), Д. К. Г. (р. на 12.07.1894г. и починала на 08.07.1970г.) и Р. К. Ц. (без данни за годината на раждане, починала на 14.08.1930г.).

Наследници по закон на Г. К. Г. (след смъртта и на съпругата му С. Г. на 21.05.1973г.) са сина му К. Г. Г. (р. на 30.06.1931г. и починал на 11.05.2012г.) и дъщеря му А. Г. П. (р. на 07.08.1933г., починала на 18.01.2002г.) **Ищците Е. К. Г. и Г. К. Г.** са деца и наследници на К. Г. Г., а наследник на А. Г. П. е дъщеря ѝ **Л. В. П.**, р. на 26.04.1953г.

Наследник по закон на Г. К. Т. е дъщеря ѝ А. Н. Г. (р. 15.08.1925г. и починала на 22.05.2007г. – л. 56), а нейни наследници по закон са децата ѝ **И. Н. Г.-П.** (р. на 22.12.1947г.) и **П. Н. Г.** (р. на 07.06.1949г.).

Наследници по закон на Р. К. Ц. са били децата ѝ В. А. З. (р. на 31.12.1912г. и починала на 18.12.2003г.), А. А. Ц. (р. на 09.06.1917г. и починала на 23.01.1990г.) и К. А. Ц. (р. на 28.11.1910г. и починал на 18.08.1939г.). Последните не са имали свои низходящи.

Д. К. Г. (също и с имена Д. С. Н. – виж удостоверение за идентичност на лице с различни имена – л. 41) не е имала свои низходящи, поради което към момента на своята смърт на 08.07.1970г. е била наследена от сестра си Г. К. Т., племенника си К. Г. Г. (бащата на двамата ищци Е. и Г. Г.и), племенничките си А. Г. П. (майка на Л. В. П.), В. А. З. и А. А. Ц. (дъщерите на Р. Ц.).

На **16.05.2013г.** е бил съставен от нотариус П. С. (нотариус с рег. № 335 на НК, гр. Варна) на осн. чл. 587, ал.1 ГПК нотариален акт за собственост на недвижим имот № 130, том I, вх. рег. № 2638, нот.дело № 114, с който ищците Г. К. Г. и Е. К. Г. са признати за собственици на по 118.40 кв.м. ид.ч.,

Л. В. П. - на 236.78 кв.м. ид.ч., П. Н. Г. - на 60.20 кв.м. ид.ч., И. Г.-П. - на 60.20 кв.м. ид.ч., Л. А. П. - на 4.01 кв.м. ид.ч., С. П. Г., А. Й. М., Х. Й. Х. - на по 1.34 кв.м. ид.ч. от недвижим имот, придобит чрез покупка, ЗВСОНИ и наследство, находящ се в гр. Варна, бул. „Мария Луиза” 31, представляващ ПИ с идентификатор № 10135.1504.196 по КК и регистрите, одобрени със Заповед № РД-18-98/10.11.2008 г. на ИД на АГКК, с площ от 602 кв.м. За съставянето на този КНА са послужили освен представените удостоверения за наследници и за данъчна оценка на имота, но и цитирания по-горе НА № 140/26.05.1933г. на ВН, протокол за проверка на операциите на „К. Г.“ АД от 26.03.1948г., решение № 992/31.07.2001г. на ВКС по гр.д. № 1497/99г. и протокол от 17.02.1930 г. по ч.гр.д. № 157/1930 г на ВОС (л. 14-15).

Видно от оформения договор за покупко-продажба с НА № 184, т. III, вх. рег. № 7185, н.д. № 472/**01.12.2017 год.** на нотариус П. С., рег. № 335 на НК, че П. Н. Г. и И. Н. Г.-П. са продали на Г. К. Г. и Е. К. Г. собствените си 120.40 кв.м. ид.ч. от процесния поземлен имот. Разпореждането е станало след образуване на настоящото дело.

Видно от копията на документите, съставляващи съхраняваното в отдел „Държавен архив- Варна“, ДА „Архиви“ досие на ч.т.д. № 157/1930г. по описа на Варненски окръжен съд, че въз основа на подадената от членовете на УС на АД „К. Г.“ молба, с протоколно определение от 17.02.1930г. е било регистрирано дружеството в търговския регистър за срок от 25 години (който може да бъде продължен), с капитал от 3 000 000 лв., разделен на 300 безименни акции от по 10 000 лв. номинални едната, образуван от актива и пасива, вкл. целия инвентар за 2 700 000 лв. на едноличната търговска фирма „К. Г.“ и от 300 000 лв., внесени с подпис. При учредяването на дружеството Управителният му съвет се е състоял от председателя К. Г., подпредседател А. К. Ц. и А. К. Г.. В устава на дружеството е отбелязано, че подписката обхваща акции от № 1 до № 30, а от № 31 до № 300 се дават на едноличната търговска фирма К. Г. (забележка към чл. 4). Акциите са безименни (чл. 6). Според чл. 7 всяка акция има право на съразмерна част от дружествения актив и печалби, а според чл. 8 – акциите са неделими като за всяка акция дружеството признава само един притежател. Вменено е задължение на членовете на УС да дават гаранция в касата на дружеството 2 дружествени акции, които са неотчуждаеми през времето на неговата длъжност (чл. 9). Според чл. 20 ОС се състои от акционери, притежаващи най-малко 2 акции, които дават право на 1 глас. От списъка на депозираниите акции за първото общо годишно редовно събрание на акционерното дружество, състояло се на 17.05.1931г. се установява следното: К. Г. – 130 акции, А. К. Г. – 60 акции, А. К. Ц. – 20 акции, Г. Хр. Г., А. Г. Г., Г. Ч. и И. Н. П. – по 10 акции, общо 250 акции. На следващите редовни годишни общи събрания на дружеството са били представяни различен брой акции от различни физически лица – л. л. 101, 107, 119, 126, 130, 139, 153, 163, 175, 183 (от извънредно ОС, проведено на 28.10.1940г.).

След настъпилата на 26.11.1947г. смърт на основателя на дружеството

К. Г. Б., дъщеря му Д. К. Г. е упълномощила варненския адв. А. В. И. да я представлява с всички права пред акционерното дружество и да заведе дело за подялба на всички имоти, останали от покойния ѝ баща и др. правомощия (л. 187). На 12.02.1948г. от адв. Ал. И. като пълномощник на Д. К. Г. е депозирана молба до Варненския областен съд, в която е посочено, че видно от материалите по фирменото дело общото събрание е било свиквано от УС до 1940 г. (с последно събрание от 25.10.1940г.), след която дата няма представени протоколи и баланси, за да се види какъв е бил стопанският живот на дружеството, „като се знае, че основателят съзнателно е бил изтласкан от управлението на това дружество като последното се е поело и управлява от един от наследниците на покойния“. Поради това молителката като акционерка има правото да узнае финансовото състояние на АД, допускайки, че общи събрания не са били свиквани, „тъй като случайно находящите се и приближени до основателя на дружеството е имал всичката възможност, заедно и със семейството си, да титулуват себе си носители на акциите по болшинство и като така да диктуват стопанския живот на това акц. дружество“. Отправеното искане е било на осн. чл. 182 от ТЗ (отм.) съдът да назначи три вещи лица – експерт-счетоводители, да проверят всичките търговски операции, приходи, разходи, разпределението на дивиденди, за което да съставят протокол. В изпълнение на изискването на чл. 182 от ТЗ (отм.) молителката е депозирала в касата на съда 1/5 от акциите на АД, равняващи се на 60 бр. (с №№ от 51-100 вкл. и от № 175 до 184 вкл.), заедно с неотрязаните дивиденди от 1948г. до 1954г. Същите въз основа на молба от Д. Г. от 13.05.48г. (л. 229) са били върнати на 14.05.1949г. на адв. Ал. И. (л. 190-191). С определение от 14.02.1948г. Варненският областен съд е удовлетворил молбата, назначавайки 3 вещи лица, които да проверят операциите на дружеството.

Последните са депозирали в съда изготвения на **26.03.1948г.** протокол за резултатите от експертизата за проверката на операциите на АД „К. Г.“ (л.л. 213-225). Проверени са били материалите по фирменото дело, съдържащи **Книга за акционерите, заверена от Варненски нотариус под № 156/20.01.1944г., прошнурована и прономерована** и др. подробно описани в общо 51 пункта дружествени книги. За да определят акционерите на дружеството вещите лица са изследвали списъците с акционери във връзка с проведените общи събрания за периода от 1930г. до 1940г. Експертите са установили, че **според записването в Книгата за акционерите**, такива са: **К. Г. Б. с 80 акции**, носещи №№ 1-50 и 251-280 с номинал от 800 000 лв., колкото са вписаните акции (поради това вписването на стр. III за 1 460 000 лв. при липсата на описание на номера на акциите, вещите лица не са кредитирали); **Г. К. Г. със 146 акции**, носещи №№ 101-150, 155-164 и 185-300 с номинал от 1 460 000 лв.; **Г. Н. Т. с 50 акции**, с номинал от 500 000 лв., писани първоначално с №№ 51-100 и същия ден отписани от партидата 20 акции с №№ 81-100 и остава носителка-акционер на 30 акции с №№ 51-80 за номинални 300 000 лв.; **Д. С. Н. с 20 акции**, носещи №№ 165-184 с номинал

от 200 000 лв.; **С. Г. с 2 акции**, носещи №№ 153-154 с номинал от 20 000 лв.; **В. В. М. с 2 акции**, носещи №№ 151-152 с номинал от 20 000 лв. и **Н. П. Т. с 20 акции**, носещи №№ 81-100 с номинал от 200 000 лв. Според вещите лица актуалният състав на УС според сметка „Депозанти“ в Инвентаря за 1947г. са: К. Г., Д. К., С. Г.К. Г.а и Г. К. Г.. Предположили са, че тъй като отдавна книжата не носят подписа на Д. К., вероятно същият не е реален член на УС.

С нова молба (л. 202), депозирана в съда на 06.07.1949г. от адв. Ал. И. като пълномощник на Д. К. Г., Г. К. Г. и С. Г. З. „по предоверие“ на А. З. Б. и В. Ст. З. (като наследници на общия им наследодател К. Г. Б. и като акционерки на АД „К. Г.“) е направено изявление, че те са в неведение относно управлението на дружеството, тъй като от 1940г. не са свиквани общи събрания, а съставите на УС и КС са неизвестни, единственият член на УС Г. К. Г. е изселен извън гр. Варна и не се интересува от дружеството, поради което спрямо същото следва да се извърши ликвидация. Отправеното искане е било съдът да свика ОС на акционерите при дневен ред: ликвидация на дружеството и назначаването на ликвидатори. Молбата е уважена като с определение № 648/22.08.1949г. (л. 228) е постановено да се свика ОС на акционерното дружество при дневен ред: ликвидация на дружеството и назначаването на ликвидатори. На 22.09.1949г. адв. Ал. И. е уведомил съда, че актуалният състав на УС на дружеството е Г. К. Г., Д. К. и С. Г. (л. 195). На 10.12.1949г. Д. К. е депозирал молба пред съда, в която е посочил, че не е акционер, нито член на УС на АД „К. Г.“, тъй като още през 1941 г. си е подал оставката писмено и устно. Освен това, че не е акционер се вижда и от Книгата на акционерите (л. 196). С нова молба от 16.03.1950г. адв. Ал. И. е поискал от съда да назначи съдия, който да председателства ОС и да определи дата за свикването му (л. 201). С определение от 18.03.1950г. на Сталинския областен съд е назначен член съдия, който да председателства ОС на акционерното дружество (л. 227).

Видно от представения на л. 240 протокол от проведеното на **22.05.1950г.** извънредно ОС на АД „К. Г.“, както и от приложения списък в тази връзка (л. 205), че са били депозирани следните акции: Г. К. Г. – 160 акции, А. В. И. – 20 акции, С. Г. З. – 20 акции, Д. К. Г. – 20 акции, В. Ст. З. – 10 акции и К. М. М. – 6 акции. В протокола е записано изявлението на Г. К. Г., че 60 бр. акции, „включени в направеното приживе завещание от К. Г.“, се намират в негово владение. За ликвидатори на дружеството са били избрани А. В. И. и Г. К. Г..

Въз основа на подадена молба от адв. Ал. В. И. до съда, последният с определение № 94/14.11.1950г. е постановил съдия от съда да свика ОС на АД „К. Г.“ с дневен ред: избиране на ликвидатор на дружеството на мястото на досегашния такъв Г. К. Г. или пък утвърждаване на А. И. за единствен ликвидатор на дружеството (л. 241-242). С определение от 24.11.1950г. отново по молба на адв. Ал. И. съдът е предписал на определения съдия да включи в дневния ред и нова точка за разглеждане от ОС на дружеството (л. 230-231). С протоколно определение от **04.12.1951г.** съдът е отменил

решението на ОС от 22.05.1950г. като вместо това е постановил и назначил за ликвидатор А. В. И.. За съдебното заседание са били призовани адв. Ал. И., Г. К. Г., Д. Г., С. Г. З. и В. Ст. З., последните двама, представлявани от адв. И. А. И. (л. 236-237). С определение от 23.01.1952г. на Сталинския окръжен съд е постановено да се издаде заповед на ликвидатора Ал. И. за описване на собствени на дружеството вещи, намиращи се в домовете на посочени лица (л. 238-239). С определение от 03.05.1952 г. съдът като е взел предвид Указа за отменяване на ТЗ и на ЗДОО, обн. в „Известия“, бр. 78 от 28.09.1951г., както и обстоятелството, че в 6-месечен срок от влизането на указа в сила не е извършена ликвидация на АД „К. Г.“, то ликвидатор следва да се назначи от министъра на вътрешната търговия, поради което е било отменено определението от 04.12.1951г. като вместо назначения ликвидатор Ал. И. постановява да се пише до министъра на вътрешната търговия, който да назначи ликвидатор за приключване на ликвидацията на дружеството (л. 245).

От показанията на разпитания пред първата инстанция като свидетел Ат. Чалъков, първи братовчед на ответника (които поради това обстоятелство съдът преценява с оглед заинтересоваността му в полза на ответника), се установява, че същият познава имота в гр. Варна от 1967г., тъй като е живял във въпросните 2 стаи от изградената в двора малка жилищна постройка в продължение на 7 години – до 1974г. Сочи, че стаите са разположени в двора и пред тях има едно антре. Отпред има двор, който бил на разположение и се ползвал основно от семейството Д., а на първия етаж е живеело и едно друго семейство – М.. От горните етажи рядко в двора слизали и един-двама наематели от сградата. В двора е имало простир, който основно се е ползвал от Д. и от сем. М.. В двора е имало градинка и сем. Д. били посадили плодни дръвчета: праскови и две асми. Отпред пред стаите е имало градинка с цветя, която се обработвала и почиствала основно от сем. Д.. Пред едната стая е имало маса и пейка, които се ползвали през лятото. В двора са се паркирали колите – на бащата на Г. Д., на самия ответник и след това на дъщеря му. Имало и още един човек, който си паркирал колата. Свидетелят сочи, че за този двор Д. се грижели като за собствен имот: копаели градинката, сеели цветя, подрязвали асмите и дръвчетата, поливали от дворната чешма. Ползването било основно пред двете стаи, които имат лице от около 6 м. по тази ширина и напред на разстояние от поне още 8-9 м. Входът на двора откъм бул. „М. Луиза“ не се е ползвал преимуществено от Д., но те ползвали описаното пространство около къщата. Това продължило от 1967г. до 2012г., когато починал А. Д.. Свидетелят допълва, че до 2000г. и ответникът Г. Д. живеел в тези стаи със семейството си, а след това продължила да живее дъщеря му.

Свидетелят Горчев (чиито показания съдът преценява с оглед неговата заинтересованост в полза на ответника, тъй като същият е работник, нает от дъщерята на Г. Д. – Д. И., а тъща му е наемател и живее в малката постройка в двора) излага пред съда, че от 2000г. живее на бул. „М. Луиза“ 31, но наблюденията му върху имота датират от 1-2 години преди това, тъй като

сестра му е живеела на този адрес и често я е посещавал. Свидетелят е живеел в голямата къща на третия етаж в продължение на 14 години. Част от двора се ползвал от всички наематели. Д. имали автомобили, които паркирали в двора и по едно време те достигнали 3 броя. Майката и бащата на Г. Д. живеели в постройката в двора и ползвали доста голяма част от същия. Имали и градинка с цветя, 2 смокини, там си приготвяли и зимнината. След 2013г. в малката сграда в двора живее тъщата на свидетеля, която продължава да обработва градинката като засява цветя – фактически ползва по-малка част, която е пред къщата. Когато Д. ползвали двора, те ползвали по цялата ширина на къщата и напред около 3 м и по дължината от другата страна, където е бил двора. Големият простир заемал голяма част от двора и Д.и там си простирали прането.

Свидетелката П. живее в съседната сграда на бул. „М. Луиза“, № 33 в продължение на 50 години и терасата ѝ на ет. 4 гледа към двора на Г.и и задната част на жилищната сграда. Свидетелката сочи, че дворът е на Г. Г. и не е чувала Д. да е имал претенции за двора. Не е виждала той да е садил цветя, да поддържа дървета. Заявява, че за двора се грижи Г., който го полива и поддържа храстите, почиствал двора от камъни. Към 1997г. в ниската сграда са живеели възрастното семейство Д., а след смъртта им живеели други хора, които нямали грижа за нищо (свидетелката ги описва „малко като клошари“). Пред малката постройка не е имало никога простир за пране, а такъв има в самия двор. Наемателката си е направила простир върху малката постройка, където има и асма и не ползва простира в двора. Свидетелката не си спомня кога паянтовата барака в двора е била заменена с масивната постройка. Посочва, че от време на време, докато живеели Д.и, в двора влизала и една кола. Г. Г. продължава да паркира колата си в двора.

Свидетелят К. е участвал в ремонта на сградата на бул. „М. Луиза“ 31 след като завършила реституцията ѝ в полза на Г.и. Едно от помещенията на първия етаж се ползвало за склад и по този повод свидетелят често е посещавал имота. Виждал е Г. Д., но не се познават лично. Познава баща му А. Д., който е живеел в малката постройка в двора. Относно същия свидетелят е научил от бащата на Г. Г. – К. Г., че преди реституцията същият е бил настанен от Жилфонд в сградата, но след възстановяването на собствеността върху имота, между К. Г. и А. Д. е имало устно споразумение - понеже А. Д. е възрастен човек, до остане да живее докато е жив в тази постройка. Едва след смъртта на А. Д. се оказало, че Д. имат документ за собственост за сградата. Свидетелят описва, че около малката постройка има засети пролетни цветя и две асми, които са вдигнати над сградата на конструкция. На тази конструкция е направен и простир. Този плосък покрив се използва и като тераса – място за почивка. Свидетелят не е виждал коли на Д., които да се паркират в двора, но е виждал такива на наемателите от голямата сграда. Ремонтът на голямата сграда е бил правен през 2012г.-2013г. А. Д. е бил в постройката през 2012г. Пред малката сграда е имало поставена маса с два стола от наемателката, където си пие кафето и пуши цигари.

В даденото от вещото лице заключение по назначената от първоинстанционния съд експертиза се сочи, че след като се е запознал с показанията на свидетелите, които определя като противоречиви и поради това не може със сигурност да определи на място границите на реалната част, владяна от ответника, извършил оглед на място и също не открил никаква материализирана ограда, отделяща тази част. Поради това вещото лице приема, че тази реална част може да се обособи в рамките на застроената едноетажна сграда като се прибави по 1 м. около нея за обслужването ѝ, както и градинката пред нея, която видимо е била поддържана от наемателя на ответника. Подходът в рамките на плочника и очакълената пътека, както и очакъленият паркинг и тревната площ, видимо се ползват от всички, имащи право на достъп. При тези условности вещото лице е определило площ на реалната част, владяна от ответника в обем от 73 кв.м., онагледена чрез заштриховане на скицата на л. 367. Тази реална част представлява 12 % от площта на целия процесен имот или 73/602 части от него.

Правни изводи:

С оглед на установеното по-горе следва да се приеме, че ищите доказателства, че процесният поземлен имот е бил собственост на АД „К. Г.“, гр. Варна, от което с решение от 22.07.1948 год. по преписка вх. № 2245/1948г. на комисията по чл. 11 ЗОЕГПНС е бил отчужден в полза на държавата; че процесният поземлен имот е останал в патримониума на държавата (за което е бил издаден и акт за държавна собственост № 00876/17.01.1951 год.) до момента на влизането в сила на ЗВСОНИ, обн., ДВ, бр. 15 от 21.02.1992г.; че имотът съществува реално до размерите, в които е бил отчужден. Поради това е налице хипотезата на чл. 1, ал. 1 от ЗВСОНИ и във връзка с чл. 3, ал. 2 от ЗВСОНИ собствеността върху процесния поземлен имот е била възстановена по силата на закона в полза на наследниците по закон на бившите акционери на това акционерно дружество, тъй като последното е било прекратено.

Спорните въпроси по настоящото дело са към кой момент е било прекратено АД „К. Г.“, гр. Варна и кои са били акционерите на дружеството към този момент, за да се определи дали ищите са техни наследници по закон и в какъв обем са наследените права.

С оглед на подробно коментираните по-горе документи, съставляващи част от досието по ч.гр.д. № 157/30г. на Варненския областен съд, следва да се приеме, че вписаното въз основа на определение от 17.02.1930г. в дружествения търговски регистър, воден при съда, АД „К. Г.“, гр. Варна, е било учредено за срок от 25 години. До издаването на Указ № 490/1951г. за отменяване на Търговския закон и на Закона за дружествата с ограничена отговорност, издаден от Президиума на Народното събрание, обн. Изв. бр. 78 от 28.09.1951г., акционерното дружество е съществувало като правен субект и е извършвало търговска дейност (така от описаните в изготвения на **26.03.1948г.** протокол за резултатите от експертизата за проверката на

операциите на АД „К. Г.“ касови книги, главни книги, тетрадка на изходящите фактури, дневник за оборота – л. 213-214), макар и след 1940г. да не са били свиквани от правоимащите органи редовни общи събрания на акционерите. Съгласно чл. 2, ал.1 от цитирания Указ 490/1951г. с изтичане на три месеца от влизането му в сила се прекратяват по право всички търговски и о.о. дружества, освен посочените в следната алинея. Предвиденото изключение в чл. 2 ал. 2 от Указа се отнася за търговските и о.о. дружества, които са образувани със специално разрешение и ония, които получат разрешение за това от Министерството на вътрешната търговия в срока по ал.1. По настоящото дело не се установи АД „К. Г.“, гр. Варна да е било образувано след специално разрешение, нито същото да е получило разрешение за това от Министерството на вътрешната търговия в 3-месечния срок, поради което и същото е било прекратено **към 28.12.1951г.** - с изтичането на 3 месеца от влизането в сила на Указа.

В тази връзка по делото се установи, че и към 03.05.52г. ликвидацията на прекратеното по силата на цитирания Указ още на 28.12.51г. акционерно дружество, не е била приключила, поради което (макар и преди изтичане на срока по чл. 3, изр. 1 от Указа) с определение от 03.05.1952г. съдът е приел въз основа на цитираната норма от Указа, че ликвидатор следва да се назначи от министъра на вътрешната търговия, поради което е било отменено определението от 04.12.1951г. като вместо назначения ликвидатор Ал. И. постановява да се пише до министъра на вътрешната търговия, който да назначи ликвидатор за приключване на ликвидацията на дружеството. Неприключилата ликвидация на акционерното дружество обаче няма отношение към момента на прекратяването му, който е регламентиран от посочения Указ – така изрично чл. 3, изр. 1 от същия, в който се посочва само кой назначава ликвидаторите за **прекратените** дружества, чиято ликвидация не е приключила в посочения 6-месечен срок.

Както е посочил и ВКС в отменителното решение по настоящото дело, бездействието на държавния орган да изпълни вменените му задължения по Указ № 490/1951г. не може да бъде основание да се откажат реституционни права на наследниците на бившите акционери, тъй като чл. 3, ал. 2 от ЗВСОНИ не поставя условие за реституция ликвидацията на юридическото лице, а посочва, че правата на членовете или съдружниците респ. на техните наследници се определят към момента на прекратяването на юридическото лице, от което следва, че е достатъчно дружеството да е прекратено, което в случая е настъпило по силата на чл. 2, ал. 1 от Указ №490/1951г.

За да се определи кои са били акционерите и с какъв брой акции в акционерното дружество към 28.12.1951г. следва да се има предвид, че неговият капитал е бил в размер на 3 000 000 лв., разделен на 300 безименни (на приносител по терминологията на чл. 148 от ТЗ /отм./) акции от по 10 000 лв. номинални едната. Съобразно чл. 179 от ТЗ (отм.). прехвърлянето на акциите на предявител става чрез тяхното предаване.

Настоящият състав на съда намира, че правата на ищите следва да се определят въз основа информацията за акционерите и разпределението на акциите между тях, отразени в протокола от **26.03.1948г.**, изготвен и депозиран пред регистърния съд от вещите лица, по две основни съображения: 1. същият е съставен към най-близък до прекратяването на акционерното дружество момент (по-близко до този момент е само съставения протокол от проведеното на 22.05.1950г. извънредно ОС на АД „К. Г.“); 2. в същия са възпроизведени вписванията в Книгата за акционерите, която е била заверена от Варненския нотариус под № 156/**20.01.1944г.**, прошнурована и прономерована.

Както е прието и в решение № 16/25.10.10г. по гр.д. № 2659/08г. на ВКС, IV г.о., Книгата за акционерите е въведена с изменението със закон от 14.I.1943г. на чл. 179 от ТЗ (отменен с посочения по-горе Указ от 1951г.) и според посочената разпоредба акциите се вписват в Книгата за акционерите, която се води по даден образец (обявен в ДВ, бр. 78/2.IV.1943 г.), с обозначение на номерата им и името, местожителството и поданството на притежателите. Книгата за акционерите не е търговска книга, каквито са само посочените в чл. 31 от ТЗ (отм.). Тя е специална книга, водена от акционерното дружество, и със задължителен характер установява правата на акционерите само спрямо дружеството /спрямо него акционер е онзи, на чието име е записана акцията - чл. 179, ал. 2 от ТЗ (отм.) и *спрямо държавата* /на която не може да се противопостави право на собственост върху акцията, ако не е вписана в книгата за акционерите - чл. 179, ал. 3 от ТЗ (отм.). Следователно в отношенията между акционерите записванията в книгата нямат задължителен характер и между тях може да се установява друго.

В случая спорът е между наследниците на бивши акционери и трети за акционерното дружество лица, поради което и възпроизведеното в протокола на вещите лица от 26.03.1948г. записване в Книгата за акционерите на АД „К. Г.“ (с най-актуална дата към 20.01.1944г.) следва да бъде зачетено от съда, но с една забележка: притежаваните от Г. К. Г. 146 бр. акции следва да са с №№ 101-150 (50 бр.), с №№ 155-164 (10 бр.), №№ 185-250 (66 бр.) и с №№ 281-300 (20 бр.), а не както са описани от вещите лица с №№ 101-150, 155-164 и 185-300, тъй като акциите с №№ 251-280 (30 бр.) са били описани по-горе като притежание на баща му К. Г. Б.. Така и броят на притежаваните от всеки един от двамата акции съответства и на посочения общ номинален размер, съответно от 800 000 лв. за К. Г. Б. и от 1 460 000 лв. за Г. Г. Г..

При това положение и съобразно записването в Книгата за акционерите, възпроизведено от вещите лица в протокола им от 26.03.1948г. (при съобразяване и на горната забележка относно номерата на акциите), както и имайки предвид че приложимият относно наследствените правоотношения е действащият ЗН (обн. в ДВ, бр. 22 от 29.01.1949 г., в сила от 29.04.1949г.) *съгласно неговия чл. 89*, както и че не са събрани доказателства за наличието и съдържанието на направено приживе завещание от К. Г. (споменато в протокола от извънредното ОС на акционерите, проведено на 22.05.1950г.), то

акционери в АД „К. Г.“, гр. Варна **към 28.12.1951г.** са били: **Г. К. Г. със 166 акции** (146 бр. собствени и 20 бр. по наследяване от баща си К. Г. Б.); **Г. Н. Т. с 50 акции** (30 бр. собствени и 20 бр. по наследяване от баща си К. Г. Б.); **Д. С. Н. с 40 акции** (20 бр. собствени и 20 бр. по наследяване от баща си К. Г. Б.); **В. А. З. с 10 акции**, наследени от дядо си К. Г. Б. по право на заместване на майка си Р. К. Г., починала на 21.08.1930г. (чл. 10, ал. 1 от ЗН), **А. А. Ц. с 10 акции**, наследени от дядо си К. Г. Б. по право на заместване на майка си Р. К. Г., починала на 21.08.1930г. (чл. 10, ал. 1 от ЗН); **С. Г. с 2 акции**; **В. В. М. с 2 акции** и **Н. П. Т. с 20 акции**.

Н. Т. е починал на 27.02.1952 г. и е бил наследен от съпругата си Г. Т. и дъщеря им А. Н. Г., поради което след посочената дата Г. Т. е придобила имущество от прекратеното АД, съответстващо на 60 акции, а дъщеря им – на 10 акции.

След смъртта на Г. К. Г., настъпила на 17.08.1953г. неговото имущество, включващо преди прекратяването на дружеството и права върху 166 бр. акции, е било наследено поравно от съпругата му С. А. Г. и двете му деца К. Г. Г. и А. Г. П. (всеки по 55.33 от имуществото на прекратеното АД, съответстващо на посочен брой от акциите).

На осн. чл. 8, ал. 1 и чл. 10, ал. 2 от ЗН след смъртта на Д. К. Г. на 08.07.1970г., нейното имущество, включващо и част от имуществото на прекратеното дружество, съответстващо на 40 акции, е било наследено от децата на брат ѝ Г. К. Г. – К. Г. и А. П. (общо 1/3 ид.ч. от имуществото, или по 6.67 за всеки от двамата от 40-те акции); от сестра си Г. К. Т. (1/3 ид.ч. от имуществото, или 13.33 ид.ч. от 40-те акции) и от децата на сестра си Р. К. Ц. - В. А. З. и А. А. Ц. (общо 1/3 ид.ч. от имуществото, или по 6.67 за всяка от двете, съответстващо на имуществото от 40-те акции).

След смъртта на С. А. Г. на 21.05.1973г. същата е била наследена от двете си деца К. Г. Г. и А. Г. П. и всеки от тях е получил и по 1/2 ид.ч. от включената ѝ в имуществото част от имуществото на прекратеното дружество, съответстваща на 55.33 от акциите. Така К. Г. и А. П. са придобили по общо 89.67 всеки, съответстващо на имуществото на прекратеното дружество съобразно броя на издадените акции.

На 21.04.1977г. е починала Г. К. Т. и оставила за свой единствен наследник дъщеря си А. Н. Г.. Поради това следва да се приеме, че след смъртта на майка си А. Н. Г. е притежавала общо 83.33 от имуществото на прекратеното дружество съобразно броя на издадените акции.

След смъртта на А. А. Ц. на 23.01.1990г. (разведена, без деца), тя е била наследена от сестра си В. А. З., която след посочения момент е притежавала общо 33.34 от имуществото на прекратеното дружество, съобразно броя на издадените акции.

На 18.01.2002г. е починала А. Г. П. и е била наследена от съпруга си В. М. П. и дъщеря им Л. В. П., които са получили в своя патримониум по 1/2 ид.ч.

и от имуществото на прекратеното дружество съобразно **89.67 от издадените акции**, което след смъртта на В. М. П. на 27.06.2007г. е било наследено от **Л. В. П.**

Междувременно на 18.12.2003г. е починала В. А. З. и на осн. чл. 8, ал. 4 от ЗН е била наследена от роднините си по сребрена линия от 4-та степен – К. Г. Г. и А. Н. Г. (Л. В. П. е роднина от 5-та степен и е изключена от роднините от по-близката степен на родство), които получили по равно от притежаваното от нея имущество на прекратеното дружество, съответстващо на общо 33.34 от акциите, или по 16.67 всеки от тях.

На 22.05.2007г. е починала и А. Н. Г. и нейната част от имуществото от прекратеното АД, съответстващо на общо 100 акции е била наследена по равно от двете ѝ деца **И. Н.а Г.-П. и П. Н. Г. (л. 56) – всеки на част от имуществото, произтичаща от по 50 акции.**

На 11.05.2012г. е починал К. Г. Г. и е бил наследен по равно от своите деца **Е. К. Г. и Г. К. Г.**, които получили по $\frac{1}{2}$ част от имуществото на прекратеното дружество, произтичаща от 106.34 акции, **или по 53.17 акции.**

С оглед на гореизложеното следва да се приеме, че ишците Е. К. Г. и Г. К. Г. са наследници на по **17.72 %** от капитала, респективно от имуществото на прекратеното акционерно дружество (53.17 акции спрямо общия брой от 300 акции), **или на по 106.67 кв.м. ид. ч. от процесния поземлен имот**, който е с обща площ от 602 кв.м. (17.72% от 602 кв.м.)

Заместеният в процеса първоначален ищец П. Н. Г. е наследник на 16.67% от капитала, респективно от имуществото на прекратеното акционерно дружество (50 акции спрямо общия брой от 300 акции), **или на 100.35 кв.м. ид.ч. от процесния поземлен имот**, който е с обща площ от 602 кв.м. (16.67 % от 602 кв.м.). Същият след завеждане на исковата молба с НА № 184/01.12.17г. е продал на ишците Г.и общо 60.20 кв.м. ид. ч. от поземления имот, **или по 30.10 кв.м. ид.ч. на всеки от тях.**

Предвид формирания по-горе правен извод, следва да бъде разгледано и релевираното от ответника възражение за придобиването от него на 60 кв.м. ид.ч. (а според вещото лице – 73 кв.м. ид.ч.) от процесния поземлен имот въз основа на придобивна давност за периода **от 1997г. до 2017г.** (чрез осъществявано непрекъснато и необезпокоявано владение чрез баща му до 2012г., а след това чрез трети лица-наематели).

По делото се установи, че с решение № 1005/28.09.2006г. по гр.д. № 2727/05г. на ВКС, IV Б ГО, са отхвърлени исковете на ишците К. Г. Г. (наследодател на настоящите ишци), В. М. П., Л. В. П., А. Н.а Г., Д. В. П. и Г. Ж. Г. против наследодателите на ответника Г. Д. – А. Г. Д. и С. И. Д., по чл. 7 ЗВСОНИ и чл. 108 от ЗС за собствеността и владението на недвижим имот, представляващ самостоятелна масивна жилищна сграда, състояща се от антре, 2 стаи и тоалет, намираща се в дъното на процесното дворно място. В мотивите на решението на ВКС по това дело (л. 306) е прието, че тази

постройка, посочена в договора за продажба от 01.04.1969г., представлява нова сграда, построена след одържавяването и събарянето на стопанската постройка (навес), поради което реституцията е настъпила само за онази част от одържавения през 1948г. имот, която съществува реално при влизането в сила на реституционния закон. Това решение обвързва със сила на пресъдено нещо и частните правоприемници на страните по посоченото дело, каквито се явяват страните по настоящото дело.

С влязлото в сила на 30.05.19г. решение по гр.д. № 2223/14г. на ВОС е отхвърлен иска на настоящите ищци против настоящия ответник с правно основание чл. 109 от ЗС ответникът да бъде осъден да премахне посочената по-горе постройка (със статут на жилищна сграда и с идентификатор по КKKP на гр. Варна № 10135.1504.196.5), построена в процесния поземлен имот, при твърдението, че с незаконната постройка ответникът пречи на ишците да упражняват правото си на собственост върху дворното място, в което е изградена сградата.

От горното следва, че праводателите на ответника са му дарили с НА № 134/21.01.1992г. построен в дворното място самостоятелен обект за жилищни нужди (понастоящем обект с идентификатор по КKKP на гр. Варна 10135.1504.196.5), в който до 2012г. е живял баща му, а след това е отдаван под наем на наематели.

За да е налице владение, годно да произведе правни последици, е необходимо упражняването на фактическата власт за себе си да е постоянно и непрекъснато, да е спокойно (да не е установено с насилие или по скрит начин), да е явно (да се упражнява така, че всеки заинтересован да може да научи за това) и да е несъмнено (да няма съмнение, че владелецът държи вещта, както и за това, че я държи за себе си). Доказателствената тежест за установяване на правнорелевантните факти на осъществяване на фактическата власт върху имота непрекъснато, необезпокоявано и несъмнено в продължение на посочения по-горе период, с намерението за своене на имота, е върху ответника.

Установи се от свидетелските показания, че родителите на ответника, а след това и наемателите на постройката в дворното място са ползвали последното, доколкото е било необходимо за обслужване на жилищната им сграда, вкл. и чрез поддържане на малка градинка с цветя пред същата. Така свидетелите сочат, че в двора е имало общ за обитателите на триетажната къща и на малката постройка простир, който се ползвал преимуществено от Д., но и от обитатели на голямата къща. По-късно простир бил изграден от наемателката върху малката постройка, където има и асма и не ползва простира в двора (св. П.). Свидетелят Ч., който е живял от 1967г. до 1974г. в тази малка постройка сочи, че Д. са посадили праскови и две асми. Но при съставянето на АДС № 00876/17.01.1951г. е посочено, че в дворното място е имало и трайни насаждения: 4 асми, 2 сливи, 1 круша, 1 праскова, 1 дюля и 1 ябълка, поради което не е ясно дали Д. не са продължили да използват някои

от насадените в двора насаждения от предходния собственик. Освен това свидетелите сочат, че дворът бил използван от Д. за паркирането на коли (св.Ч. и Г.), но не отричат, че са били паркирани и автомобили на други обитатели, вкл. и на ищеца Г. Г. (така свидетелите П. и К.). Възрастното семейство Д. си приготвяли и зимнината си в двора, ползвайки от последния „по цялата ширина на къщата и напред около 3 м и по дължината от другата страна, където е бил двора“ – св. Г.. Ползването било основно пред двете стаи, които имат лице от около 6 м. по тази ширина и напред на разстояние от поне още 8-9 м. – св. Ч..

От горното не може да се направи извод, че праводателите на ответника Г. Д. и самият той лично и чрез родителите си и чрез трети лица е осъществявал фактическа власт върху част от дворното място с намерението да придобие реална/идеална част от същото. Напротив, всички описани по-горе действия по експлоатация на дворното място от Д., в което са построени триетажната къща и малката постройка, сочат на осъществяване на дейностите, които са необходими за обслужване на малката постройка и съобразно нейното предназначение (по същество упражняването на правата на суперфициаря съгласно нормата на чл. 64 от ЗС). Както е прието в Решение № 297 от 20.03.2014 г. на ВКС по гр. д. № 2548/2013 г., I г. о., ГК, оформянето на зелени площи, засаждането на цветя и друга декоративна растителност, засаждането на овошки, изграждането на алпинеум и пр. в определената за ползване от суперфициарния собственик част от терена, по естеството си са действия, свързани с нормалното използване на постройката според нейното предназначение и се обхващат от правото по чл. 64 ЗС, поради което въз основа на тях не може да се направи извод за превръщане на владението на суперфициаря от ограничено в пълно, съответстващо на правото на собственост.

Дори и да се приеме, че Д. са осъществявали действия по използването на чуждото дворно място, надхвърлящо площите, необходими за обслужването на техния жилищен имот (чрез паркирането на повече от един автомобил в двора и др.), то тези действия следва да се определят като търпими – действия, които представляват според обстоятелствата незначително безпокойство за собственика или владелеца на един недвижим имот, които се извършват с изричното или предполагаемо съгласие на владелеца и за които може да се допусне, че той би търпял да се извършват само поради това от обикновена любезност, добронамереност, гостоприемство, по силата на лични отношения и поради това да се смятат за извършени с неговото съгласие. Фактически състояния, при които се извършват действия спрямо вещ, но които не произтичат от договор със собственика или владелеца, а се извършват с тяхно съгласие като търпими, т.к. почиват на близки приятелски или други лични отношения, не представляват държане по смисъла на чл. 68 ЗС. Търпимите действия са именно действия, а не фактическа власт и по това трябва да се различават от държането, а значи и от владението, поради което и не могат да служат за

основание за придобиване на владение (така в Решение № 483 от 11.12.2012 г. на ВКС по гр. д. № 493/2012 г., I г. о.).

Отделно от горното, по делото не се събраха никакви доказателства ответникът или неговите праводатели, вкл. и чрез третите лица, да са извършвали действия, които по ясен и недвусмислен начин да сочат, че се отричат правата на собственика на земята върху реално ползвана част от дворното място, надхвърляща площта, необходима за обслужването на малката сграда в двора – чрез ограждане на тази реална част, чрез недопускане на собствениците в реалната част или по друг ясен и недвусмислен относно намерението за своене начин.

С оглед на тези съображения следва да се приеме, че релевираното от ответника възражение за придобиването на идеална част от процесния имот чрез придобивна давност за посочения период от 1997г. до 2017г. е неоснователно.

За да се произнесе в рамките на отправените до съда искания от ишците (в обемите на предявените от тях права на собственост върху процесния поземлен имот, които са предмет на настоящото дело) настоящият състав на съда съобрази следното:

С исковата молба всеки от ишците Г. е отправил искане да се установи по отношение на ответника, че те са собственици на по 123/600 идеални части от поземления имот, който е с площ от **602** кв.м., а ищецът П. Н. Г. – на 50/600 ид.ч. от същия поземлен имот с площ от **602** кв.м. Установи се по-горе, че ишците Г. са собственици по реституция и наследяване от бившите акционери на прекратеното акционерно дружество на правото на собственост върху поземления имот в обем от по 106.67/602 ид.ч., което представлява 17.72% от площта на имота. 17.72% от 600 са **106.32/600 ид.ч.** По същия алгоритъм на изчисление П. Г. е притежавал по реституция и наследяване от бившите акционери на прекратеното акционерно дружество на правото на собственост върху поземления имот в обем от 100.35/602 ид.ч., което представлява 16.67% от площта на имота. 16.67% от 600 са **100.02/600 ид.ч.**

След сключването на договора за покупко-продажба от 01.12.17г. ишците Г. са придобили от ищеца Г. и още всеки на половината от претендираните от Г. по настоящото дело 50/600 ид.ч., или – всеки по **25/600 ид.ч.** от поземления имот, целият с площ от 602 кв.м. *(останалият обем от правото на собственост върху имота, притежаван от Г. над 50/600 ид.ч. до 100.02/600 ид. ч. не е предмет на настоящото дело видно от петитума на исковата молба, подадена от П. Г.).*

С оглед на гореизложеното първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частите, с които са отхвърлени исковете на Е. и Г. Г. до 106.32/600 ид.ч. за всеки от поземления имот, целият с площ от 602 кв.м. и в която е отхвърлен иска на П. Г. за 50/600 ид.ч. от поземления имот, целият с площ от 602 кв.м. и вместо него следва да бъдат уважени исковете на Е. и Г. Г.и за установяване по отношение на ответника, че те са собственици на по

131.32/600 ид.ч. от процесния поземлен имот, целият с площ от 602 кв.м., от които на по 106.32/600 ид.ч. като придобити по реституция и наследяване на бившите акционери на прекратеното акционерно дружество и 25/600 ид.ч. като придобити по договор за покупко-продажба от 01.12.17г., сключен с П. Г.. Първоинстанционното решение следва да се потвърди в частите, с които са отхвърлени исковете на Г. за разликата над 106.32/600 ид.ч. от поземления имот до предявените обеми на права от по 123/600 ид.ч. от процесния имот

По разноските.

Всяка от насрещните страни е отправила искане за присъждане на разноските по делото, които следва да им се присъдят съразмерно на уважената и съответно на отхвърлените части от исковете на осн. чл. 78, ал. 1 и ал. 3 от ГПК (предявен обем на права от ищците от общо 296/600 ид.ч. и уважен обем от общо 262.64/600 ид.ч., съответно отхвърлени искове в общ обем от 33.36/600 ид.ч.).

За първоинстанционното разглеждане на делото ищците са направили разноски в общ обем от 3 060 лв. (2 500 лв. адв. възнаграждение и 560 лв. - такси), а ответникът е направил разноски в размер от общо 2 814 лв. (252 лв. за възнаграждение на вещото лице и 2 562 лв. адв. хонорар). Поради това за тази инстанция на ищците се дължи сумата от 2 715.13 лв., а на ответника – сумата от 317.15 лв.

За предходното разглеждане на делото пред въззивната инстанция ищците са извършили разноски в общ размер от 267.59 лв. (заплатена ДТ), а ответникът – в размер на 1 200 лв. (заплатено адв. възнаграждение). Поради това за тази инстанция на ищците се дължи сумата от 237.43 лв., а на ответника – сумата от 135.24 лв.

За касационната инстанция ищците са извършили разноски в общ размер на 2 698 лв. (298 лв. ДТ и 2 400 лв. адв. възнаграждение), а ответникът не е извършвал разноски. Поради това в полза на ищците се дължи сумата от 2 393.93 лв.

При настоящото разглеждане на делото ищците са извършили разноски в общ размер от 2 400 лв. (заплатено адв. възнаграждение), а ответникът – в размер на 1020 лв. (заплатено адв. възнаграждение). Поради това в полза на ищците следва да се присъди сумата в размер на 2 129.51 лв., а в полза на ответника – сумата в размер на 114.96 лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 420/13.04.2020г., постановено по гражданско дело № 2287 по описа за 2017г. на Окръжен съд – Варна **в частите му**, с които:

- са отхвърлени исковете по чл. 124, ал. 1 от ГПК на Г. К. Г., ЕГН

***** и Е. К. Г., ЕГН ***** и двамата от гр. Варна против Г. А. Д., ЕГН ***** от гр. Варна, бул. „Княз Борис І“, № 27 за приемане за установено по отношение на ответника, че ищците са носители на правото на собственост в обем до **106.32/600 ид.ч. за всеки** от поземлен имот с идентификатор 10135.1504.196 по КKKP на гр. Варна, находящ се в гр. Варна, бул. „Мария Луиза“, № 31, целият с площ от 602 кв. м., при граници: ПИ 10135.1504.194; ПИ 10135.1504.207; ПИ 10135.1504.198; ПИ 10135.1504.195 и ПИ 10135.1504.193;

- е отхвърлен иска по чл. 124, ал. 1 от ГПК на П. Н. Г., ЕГН ***** от гр. София против Г. А. Д., ЕГН ***** от гр. Варна, бул. „Княз Борис І“, № 27 за приемане за установено по отношение на ответника, че ищецът е носител на правото на собственост в обем от **50/600 ид.ч.** от поземлен имот с идентификатор 10135.1504.196 по КKKP на гр. Варна, находящ се в гр. Варна, бул. „Мария Луиза“, № 31, целият с площ от 602 кв. м., при граници: ПИ 10135.1504.194; ПИ 10135.1504.207; ПИ 10135.1504.198; ПИ 10135.1504.195 и ПИ 10135.1504.193;

- Г. К. Г., ЕГН ***** и Е. К. Г., ЕГН ***** и двамата от гр. Варна са осъдени да заплатят на Г. А. Д., ЕГН ***** от гр. Варна, бул. „Княз Борис І“, № 27 сума, представляваща разликата над дължимия размер на разноските от 317.15 (триста и седемнадесет лева и петнадесет ст.) лв. до присъдения размер от 1 876 лв. (2/3 от присъдената сума от общо 2 814лв.);

- П. Н. Г., ЕГН ***** от гр. София е осъден да заплати на Г. А. Д., ЕГН ***** от гр. Варна, бул. „Княз Борис І“, № 27 сумата в размер на 938 лв. (1/3 от общо присъдената сума от 2 814 лв.) като разноси по делото,

И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО на осн. чл. 124, ал. 1 от ГПК по отношение на Г. А. Д., ЕГН ***** от гр. Варна, бул. „Княз Борис І“, № 27, че Г. К. Г., ЕГН ***** и Е. К. Г., ЕГН ***** и двамата от гр. Варна са собственици **всеки на по 131.32/600 ид.ч.** от правото на собственост върху поземлен имот с идентификатор 10135.1504.196 по КKKP на гр. Варна, находящ се в гр. Варна, бул. „Мария Луиза“, № 31, целият с площ от 602 кв. м., при граници: ПИ 10135.1504.194; ПИ 10135.1504.207; ПИ 10135.1504.198; ПИ 10135.1504.195 и ПИ 10135.1504.193, като 106.32/600 ид.ч. всеки от ищците е придобил въз основа на реституция на осн. чл. 1, ал. 1, вр. чл. 3, ал. 2 от ЗВСОНИ и наследяване на бившите акционери в прекратеното АД „К. Г.“, гр. Варна, а 25/600 ид.ч. всеки от ищците е придобил въз основа на договор за покупко-продажба, оформен с НА № 184, т. III, вх. рег. № 7185, нот. д. № 472/01.12.07г. на нотариус П. С., рег. № 335 на НК, с район на действие ВРС, предвид заместването на праводателя им П. Н. Г., ЕГН ***** от гр. София в хода на процеса по реда на чл. 222, вр. чл. 226, ал. 2 от ГПК.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 420/13.04.2020г., постановено по

гражданско дело № 2287 по описа за 2017г. на Окръжен съд – Варна в частите му, с които:

-са отхвърлени исковете на по чл. 124, ал. 1 от ГПК на Г. К. Г., ЕГН ***** и Е. К. Г., ЕГН ***** и двамата от гр. Варна против Г. А. Д., ЕГН ***** от гр. Варна, бул. „Княз Борис І“, № 27 за приемане за установено по отношение на ответника, че ищците са носители на правото на собственост в обем за **разликата над 106.32/600 ид.ч. до предявените размери от по 123/600 ид.ч. за всеки**, от поземлен имот с идентификатор 10135.1504.196 по КККР на гр. Варна, находящ се в гр. Варна, бул. „Мария Луиза“, № 31, целият с площ от 602 кв. м., при граници: ПИ 10135.1504.194; ПИ 10135.1504.207; ПИ 10135.1504.198; ПИ 10135.1504.195 и ПИ 10135.1504.193, придобито въз основа на реституция на осн. чл. 1, ал. 1, вр. чл. 3, ал. 2 от ЗВСОНИ и наследяване на бившите акционери в АД „К. Г.“, гр. Варна;

- Г. К. Г., ЕГН ***** и Е. К. Г., ЕГН ***** и двамата от гр. Варна са осъдени да заплатят на Г. А. Д., ЕГН ***** от гр. Варна, бул. „Княз Борис І“, № 27 сумата в размер на **317.15 (триста и седемнадесет лева и петнадесет ст.) лв.**, представляващи разноски за първата инстанция, на осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК.

ОСЪЖДА Г. А. Д., ЕГН ***** от гр. Варна, бул. „Княз Борис І“, № 27 да заплати на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК на Г. К. Г., ЕГН ***** и Е. К. Г., ЕГН ***** и двамата от гр. Варна сумите:

-в размер на **2 715.13 (две хиляди седемстотин и петнадесет лева и тринадесет ст.) лв.**, представляващи разноски за първата инстанция;

- сумата в размер на **237.43 (двеста тридесет и седем лева и четиридесет и три ст.) лв.**, представляващи разноски за предходното разглеждане на делото от въззивната инстанция;

- сумата в размер на **2 393.93 (две хиляди триста деветдесет и три лева и деветдесет и три ст.) лв.**, представляващи разноски за касационната инстанция;

- сумата в размер на **2 129.51 (две хиляди сто двадесет и девет лева и петдесет и една ст.) лв.**, представляващи разноски за настоящата инстанция.

ОСЪЖДА Г. К. Г., ЕГН ***** и Е. К. Г., ЕГН ***** и двамата от гр. Варна да заплатят на осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК на Г. А. Д., ЕГН ***** от гр. Варна, бул. „Княз Борис І“, № 27 сумите:

- сумата в размер на **135.24 (сто тридесет и пет лева и двадесет и четири ст.) лв.**, представляващи разноски за предходното разглеждане на делото от въззивната инстанция;
- сумата в размер на **114.96 (сто и четиринадесет лева и деветдесет и шест ст.) лв.**, представляващи разноски за настоящата инстанция.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните /чрез процесуалните им представители/ при наличието на предпоставките за допускане на касационно обжалване съобразно чл. 280, ал. 1, ал. 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____